

Arrest

nr. 196 122 van 5 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 juni 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. WUYTS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 10 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest met nummers 56 621 en 56 624 van 24 februari 2011 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 28 januari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag is ontvankelijk verklaard op 8 juni 2011. Op 5 december 2012 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 29 januari 2013 ingetrokken.

Op 19 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 28 januari 2011 opnieuw ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt door de Raad bij arrest met nummer 174 517 op 12 september 2016 vernietigd.

Op 3 mei 2017, met kennisgeving op 19 mei 2017, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag opnieuw ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S., A. (R.R.: (...))

geboren te Erevan op 29.07.1992

+moeder

A., N. (R.R.: (...))

geboren te Erevan op 19.11.1967

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S., A. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.04.2017 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun enig middel onder meer de schending aan van de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Zij verwijten de verwerende partij geen rekening te houden met de medische attesten die de verwerende partij gekend waren en houden onder meer voor dat geen rekening werd gehouden met bepaalde ziekteaandoeningen waaraan eerste verzoeker lijdt. Aldus: hepatosplenomegalie en chronische pancreatitis (pagina 9 van het verzoekschrift). Tevens werd geen rekening gehouden met de medische attesten die zijn overgemaakt in het kader van de procedure die geleid heeft tot het vernietigingsarrest van de Raad, gekend onder nummer 174 517.

2.2. De verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen naar het medisch advies dat haar ambtenaar-geneesheer gaf, gaat in op de medische problematiek aangaande de mentale retardatie en de obesitas waaraan eerste verzoeker (ook) lijdt, stelt dat met de stukken, overgemaakt in voormelde procedure, geen rekening moet gehouden worden, benadrukt dat het haar niet toekomt actuele informatie op te vragen en meldt dat het de aanvrager toekomt diens dossier te actualiseren. De ambtenaar-geneesheer oordeelde tevens dat er geen sprake is van een ziekte, zoals vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Zij houdt voor dat niet is aangetoond dat de aandoeningen, gemeld aan de verwerende partij, ook werden weergegeven in de attesten, bezorgd aan de verwerende partij.

De verwerende partij beantwoordt aldus niet *in concreto* de grief die stelt dat geen rekening is gehouden met de hepatosplenomegalie en de chronische pancreatitis.

In de nota met opmerkingen wordt slechts gesteld:

“Verzoekers stellen een schending voor van de artikelen 9ter, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) van 29 juli 1991, van artikel 6 EVRM en van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betogen dat de obesitas een gevolg is van mentale problemen waaraan verzoeker lijdt. Een bijkomend onderzoek zou noodzakelijk zijn geweest wegens de mentale retardatie. Volgens hen diende het bestuur rekening te houden met de stukken die werden voorgelegd in het kader van een vorige procedure bij de Raad. Ze menen dat de ambtenaar-geneesheer zich niet kan beperken tot de stelling dat de ziekte zelfs onbehandeld geen risico inhoudt. De behandeling zou niet voorhanden zijn in Armenië.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ambtenaar-geneesheer d.d. 28 april 2017 een advies opstelde dat onder meer luidt als volgt:

“(...) Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 24-jarige man een metabole obesitas toestand bestaat, wegens gebrek aan beweging en overmatig eten.

Dit alles in het kader van een globale, waarschijnlijk genetisch bepaalde mentale retardatie met karakterstoornissen.

Er waren geen hospitalisaties of acute opstoten.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Er wordt in dit geval geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werden ooit gehospitaliseerd en er werden ook geen pathologische opstoten noch complicaties vermeld.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. (...)

De ambtenaar-geneesheer kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de mentale retardatie, nu hij zelf weergeeft dat de metabole obesitas kadert in een globale, waarschijnlijk genetisch bepaalde mentale retardatie met karakterstoornissen.

Het feit dat verzoeker in het kader van een annulatieprocedure bepaalde stukken heeft bijgevoegd, betekent niet dat het bestuur hier een kopie van ontvangt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt aan het bestuur immers enkel het verzoekschrift over. Het kan niet de bedoeling zijn dat het bestuur, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, de nodige stukken zelf zou moeten verzamelen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om van de aanvrager zelf te verwachten dat hij, indien hij over actuele informatie beschikt, deze zelf over te maken aan het bestuur.

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren bestaat er geenszins een verplichting in hoofde van de verwerende partij om actuele informatie op te vragen bij de aanvrager, te meer nu in casu de aanvraag geenszins ongegrond werd bevonden, louter omwille van het feit dat verzoeker geen actuele informatie heeft bijgevoegd. Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar het arrest nr. 222.232 van de Raad van State d.d. 24 januari 2013, waarin geoordeeld werd dat de verwerende partij een 9ter-regularisatie niet mag weigeren enkel omdat de aanvrager zijn dossier niet spontaan actualiseerde. Het arrest van de Raad van State bevat ook een waarschuwing voor de aanvrager die zijn dossier niet spontaan actualiseert. Bij een verslechtering van zijn medische situatie kan de aanvrager de verwerende partij niet verwijten daarmee geen rekening te houden. Zoals reeds gesteld werd de aanvraag niet ongegrond bevonden omdat er geen actuele informatie zou zijn voorgelegd. Indien verzoeker van oordeel was dat er actuele informatie was, waaruit zou blijken dat zijn situatie verslechterd was, diende hij die zelf over te maken aan de verwerende partij, temeer nu hij wist dat de verwerende partij een nieuwe beslissing diende te nemen ten gevolge van het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nu de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat er geen sprake is van een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter §1, diende er geen onderzoek te worden gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland. In arrest nr. 138.245 d.d. 11 februari 2015 oordeelde de RVV onder meer wat volgt:

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet in een verplichting in hoofde van de ambtenaar-geneesheer om de aanvrager aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen. In casu is gebleken dat de ambtenaar-geneesheer op grond van de aan hem overhandigde attesten, afdoende informatie had om zijn advies op te stellen. Verzoekers tonen niet aan dat de aandoeningen waarvan zij melding maakten, ook werden weergegeven in de attesten zoals bezorgd aan de verwerende partij. Van de verwerende partij kan dus niet verwacht worden rekening te houden met die elementen waarvan ze niet in kennis werd gesteld.

De bestreden beslissing, waarmee het advies één geheel vormt, vermeldt zowel de juridische bepaling als de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een schending van het motiveringsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is ongegrond."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de motieven dient te blijken dat op alle dienstige elementen werd geantwoord.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

[...]

In casu verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers ongegrond, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond van:

“1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat de arts-adviseur op 28 april 2017 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.01.2011.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 15/11/2010, bloedsuikerspiegel, teveel cholesterol, licht gestoorde levertesten.
- 22/11/2010, CT scan schedel, geen posttraumatisch letsel.
- 13/12/2010, attest Dr. D., deze kan "geen psychodiagnostiek" geven.
- 24/1/2011, 19/12/2011, 7/5/2012 Dr. H., attest, obesitas, PTSD, angststoornis. Er waren geen hospitalisaties.
- 20/12/2011, Dr. W., behandeling wegens een huidinfectie.
- 8/9/2011, 18/02/2013, Dr. V. O., "woont 1 jaar in België, zit continu thuis en eet de hele dag, doet geen beweging" (verslag betreffende A.), moet dieet volgen! Er is ook sprake van mentale retardatie, die waarschijnlijk genetisch bepaald is.
- 14/5/2012, verslag kinesiste.
- 13/7/2012, afspraak in Leuven bij Dr. C.
- 14/1/2013, 4/3/2013, Dr. H., betrokkene kwam op consultatie. Mentale retardatie en gedragsstoornissen. Waarschijnlijk als kind gevallen van de 3e verdieping. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 24-jarige man een metabole obesitastoestand bestaat, wegens gebrek aan beweging en overmatig eten.

Dit alles in het kader van een globale, waarschijnlijk genetisch bepaalde mentale retardatie met karakterstroomissen.

Er waren geen hospitalisaties of acute opstoten.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt in dit geval geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd nooit gehospitaliseerd en er werden ook geen pathologische opstoten noch complicaties vermeld.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

III. Conclusie

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit dit medisch advies blijkt dat de verwerende partij een opsomming geeft van de overgemaakte attesten, doch enkel ten dele de medische problematiek van de eerste verzoeker weerhoudt. Zo vermeldt de ambtenaar-geneesheer de mentale retardatie en een metabole obesitas te wijten aan gebrek aan beweging en overmatig eten. De ambtenaar-geneesheer concludeert in zijn analyse dat deze elementen, zelfs onbehandeld, geen risico inhouden voor het leven, voor de fysieke integriteit of op een vernederende of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar het herkomstland.

In de analyse en conclusie van de ambtenaar-geneesheer wordt met geen woord gesproken over de leveraandoening en de chronische pancreatitis waaraan eerste verzoeker lijdt. De Raad kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het toegevoegde medisch advies opmaken of de arts van de verwerende partij met deze aandoeningen rekening heeft gehouden terwijl de pancreatitis chronisch blijkt te zijn.

Vraag is of de verwerende partij op de hoogte was van deze aandoeningen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij brief van 16 maart 2013 de raadsman van de verzoekende partijen aan de verwerende partij enkele bijkomende medische attesten deed toekomen, waaronder een medisch getuigschrift onder de vorm van een standaard medisch getuigschrift, ondertekend door dokter P. H. van 14 januari 2013. Dit attest wordt ook opgesomd in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer.

Het attest vermeldt onder de titel "*medische voorgeschiedenis*": "*Leversteatose door chronische pancreatitis met hepatoplenomegalie*". Onder de titel "*diagnose*" meldt het attest: "*St-Maartensziekenhuis, bij Dr V. O. wegens ernstige lever- en pancreasaandoening*".

Het attest stelt tevens dat een onderhoudsbehandeling chronisch is en dat een volledige genezing niet haalbaar is.

Het komt de Raad niet toe de behandelingsmogelijkheden en de ernst van deze aandoeningen te beoordelen. Dit komt de ambtenaar-geneesheer toe. De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat alhoewel de verwerende partij in het bezit was van dit voormelde attest uit het medisch advies niet kan afgeleid worden dat met de lever- en pancreasaandoening rekening is gehouden, minstens is hierover niet gemotiveerd. Verzoekers stellen correct dat de motivering niet afdoende is, terwijl op het eerste gezicht deze aandoeningen chronisch zijn, minstens wat de pancreatitis betreft, en volgens de arts van de eerste verzoeker ernstig. Ook in de nota met opmerkingen kan niet worden teruggevonden dat er met deze aandoeningen rekening is gehouden. De verwerende partij beperkt zich er toe te suggereren dat met attesten, overgemaakt in een eerdere procedure, ook al werd de vernietiging van die eerdere beslissing uitgesproken, geen rekening moet worden gehouden. Met deze opmerking gaat zij voorbij aan de vaststelling dat het attest van 14 januari 2013 wel degelijk werd overgemaakt aan de verwerende

partij voor het nemen van de bestreden beslissing en het nemen van de beslissing voordien (19 augustus 2013), die werd vernietigd. Verzoekers stellen correct dat de formele motivering, zoals vervat in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is geschonden. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing zodat de overige onderdelen van het middel niet dienen te worden behandeld.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de stelling, *in casu* dat geen rekening kan gehouden worden met de stukken die eerste verzoeker overmaakte in de procedure die leidde tot het arrest van de Raad met nummer 174 517, niet kan gevolgd worden. Verzoekers hebben ook in die procedure een stuk overgemaakt dat aantoont dat eerste verzoeker lijdt aan chronische pancreatitis en "*belangrijke hepatoplenomegalie*", zoals blijkt uit het attest van Dr. W. van 3 mei 2012. Het attest van Dr. V. O. van 18 oktober 2016 spreekt van belangrijke leversteatose en ook van chronische pancreatitis. De verwerende partij, door monde van haar raadsman, wordt geacht van deze stukken kennis te nemen in het kader van diens verweer. Zij kan van verzoekers niet verwachten dat opnieuw dezelfde stukken worden overgemaakt aan de verwerende partij nu er mag van worden uitgegaan dat een raadsman haar cliënt volledig inlicht en het dossier bij de Raad te allen tijde kan geraadpleegd worden. Bovendien is het gebruikelijk dat tussen de raadslieden der partijen stukken gewisseld worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN